

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 99 ◆

П'ятниця, 24 травня 1991 року

◆ Ціна 10 коп.

КОНВОЇРИ КОНВАЛІЙ

Конвой — це щось невідворотно-заворожуюче, коли тебе кудись ведуть і нічого вже не поробиш. Конвалії — щось подібне до цього, не лише за звучанням.
І коли починається оце весняне конвоювання (тільки невідомо — куди, хто і кого веде:

дітчата їх, чи вони дітчат), хочеться зупинити їх і сказати: забирайте й мене, здаюся. Але тебе вже нема у їхніх списках, писанях на зеленому листі конвалій...

Фото Олексі ВАЩЕНКА.

ПРЕЗИДЕНТ СРСР, Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов зустрівся 22 травня з делегаціями ЦК Компартії Азербайджану і ЦК Компартії Вірменії. Секретарі Центрального Комітету компартій Азербайджану і Вірменії товариші А. Ф. Дашдміров і А. Г. Серісан проінформували про зміст обміну думками, який відбувся між делегаціями, і спільно погоджені напр.

УСТОЛИЦЮ Узбекистану вчора прибув Прем'єр-Міністр СРСР В. С. Павлов. В аеропорту він дав інтерв'ю журналістам. Торкаючись цілий поїздок в республіку, Прем'єр-Міністр відзначив, що вона пов'язана з актуальними завданнями сьогоднішнього дня, зокрема з розв'язанням проблем переходу на ринкові відносини.

ВНАРОДНОМУ суді Центрального району Миколаєва почалося слухання справ за позовом агрофірми «Укріна» Очаківського району до винюмкому обласної Ради народних депутатів. На думку позивача, власні прийняли неправомочне рішення про поділ землі при розкурпуванні господарства.

НЕ ВДАЛАСЯ спроба підпалити будинок Львівського міськомуні Компартії України, розташований у самому центрі міста. Двоє молодих людей у масках серед робочого дня, розбивши силою вікна дверей і обливши їх мазутом, уже везли за сиріниці, та їх часно зупинили прохажі. Підпалювачі зникли.

ГОЛОС України

Засновник —
Верховна Рада
Української РСР

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

УРСР, 252047
Київ, вул. Нестерова, 4

ТЕЛЕФОНИ
РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ

приймальня —
444-92-11

Відповідальний
секретар —
444-72-63

Завідуючий
корекцією —
444-60-23

ВІДДІЛИ:
парламентський —
444-84-52,
444-85-64,
мистів — 444-82-05,
444-29-61,

економіки — 444-88-07,

аграрії — 444-80-18,

міжнародні —
444-91-20,

окопирів здоров'я —
444-82-04,

соціальні питання —
444-82-05,

екологія — 444-88-49,

культури — 444-86-14,

спорту — 444-82-08,

інформаційні —
444-41-13,
444-86-20,

історії України —
444-88-62,

місцевих питань —
444-88-52,

реклами — 444-89-44,

бухгалтерія —
444-84-00.

Рекламу
на замовлення
і за розрахунок.

Індекс 60955

Тираж 164 300

Передплата ціна на рік
19 руб. 80 коп.

Газета виходить
5 разів на тиждень.
У вихідні на 4 сторінки.
У середу, четвер,
п'ятницю та суботу
— на 6 сторінок.

ДО ВИТОКІВ...

22 травня цього року, в день 130-річчя перетворення праху Великого Кобзаря на Чернецькій горі в Києві, Голова Верховної Ради і Прем'єр-міністр України від імені парламенту показали вінок на пам'ятника Тарасу Шевченку в Києві.

Не просто давниню звичливості, а великий символ став той акт. Україна на найвищому рівні визнає його тоді, коли поспівний голос закликає про неї на всі саги. Ми повертаємося до витоків, в отче, ще не все втрачено.

А потім була панahiда.

Імпровізований мітинг. Виступили депутати, люди співали пісень і планали. Не обійшлося, правда, і без непарламентських висловів. Та ніщо ми, все сплуталося в нашому житті. І кривично

«Ганьба» там, де треба «Слава».

Прости нас, Тарасе.

Володимир СКАЧКО

Фотомікро

КОЗЛОВСЬКОГО

ОСТАННІМ ШЛЯХОМ КОБЗАРЯ

Пізно ввечері 22 травня у Києві на Чернецькій горі аакінчилися похід-ревієм, присвячений 130-річчю перетворення Тараса Шевченка.

15 днів і ночей 47 учасників походу рухалися останнім шляхом Кобзаря, несучи слягі релігійної землі, взяті з першої могили у молишню-моу Санкт-Петербурзі, помертву маску, портрет, маріонетку, кудалювачку Крассицьким.

Однорічно з прибуттям до Києва походу-ревієму на Успенському соборі була відкрита меморіальна дошка з написом: «В Успенському соборі з 20 (8) по 22 (10) травня 1961 року стояв могила з прахом Тараса Шевченка». Митрополит Харківський і Богодухівський Антоній архієпископ Одеський і Ізмаїльський Лазар та єпископ Кіровоградський та Миколаївський Василь відслужили панахида. Природно саме тут не знайшли порозуміння служителя руської православної церкви і Української автокефальної церкви. Петро не дозволили відправити службу з Успенського собору...

Боячись було спостерігати, чи на Тарасовій горі не було аґоду. В оточенні охорони правопорядку зради до вечора правили панахида-служителя Руської православної церкви. Їх одновісники з Української автокефальної церкви, котрі приїхали з різних областей Західної України, позбавлені можливості відправити панахида новою мовою. Сперечалячись, ці аґра справлялися з власної неспроможності, а вночі свого Духу дивилися сумніючи очима. Поет-Пророк: «Обидвім, біда! Ми, прошу вас, благаю!»

Лідія ТИТАРЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

Парламентська хроніка

КОГО ПЕРЕХИТРИЛИ ДЕПУТАТИ?

Що про те, що залишається поза радіо-та телефіроном

Вечірнє засідання 22 травня

Якщо час від часу між парламентською більшістю та опозицією виникає достатня політична протистояння то в одному випадку вони завжди діють злагоджено й дружно. Особливо стосовно комп'ютерної техніки, встановленої в залі засідань Верховної Ради. У протистоянні з нею народні депутати завжди виходять переможцями. Але про це рідко дає осянки і в хронологічному порядку хитрої депутатів особливо яскраво проявився в останні дні ділового робочого дня сесії.

Отже, після тридцятихвилинної аґитуючої перерви для узгодження своїх позицій було внесено на розгляд сесії таке формулювання щодо співвідношення президентської та влади місцевих Рад.

Найвищою посадовою особою на території області, району, міста, селища, сільради виступає голова адміністрації Ради народних депутатів, який одночасно є головою виконавчого комітету і виконавчим представником президента. Президент затверджує або відхиляє

позадовоження голови Ради, надаючи йому цим актом статус свого уповноваженого.

Переважає більшість голосів засідання неструктурності пропозиції. Але далі закон розгорнувся по-стра поземлі навколо соціалістичного вибору за який ратувала парламентська більшість. У зв'язку з цим Олександр Ємель зачитав заяву Народної Ради, в якій запропоновано розробити проект Конституції більшість та опозиція й внести їх на всенародне обговорення. І лише заявляючи короткий промови. Висловивши виконавчої ситуацію було розроблено. Виступаючи від імені аграріїв, народний депутат атада усе й пропустив постанови Верховної Ради УРСР, де другим пунктом записано:

«Важливо необхідним до обговорення Конституції проєкти референдум з приводу нашої республіки, державної символіки, форми державності, управління, соціальної вибору».

При поєднанню голосування пропозиція набрала кля

ліфізовану більшість голосів.

Потім розпочалося постановлення обговорення в другому читанні проекту Закону Української РСР «Про освіту».

Тривало воно до закінчення вечірнього засідання й повинно завершитися 23 травня. І ось в останні дві години з електронним табло почало ділитися бозна-що. То воно фіксує присутність у залі 379 депутатів, а вже через півгодини — 350. І постійно участі в голосуванні не бере від 60 до 80 народних обранців. Та рідкошайше уважніше до робочих місць і не поповнялись політичні силми ж в сесіях їх знаходяться в залі, а згадав слова з «Бордатового» анекдота «...Навчальства немає, але коньяка їхня он в кутку стоить».

Саме так можна оцінити ситуацію й на вечірньому засіданні. Депутатське крісло альше. Зате в ніші чула для голосування стримати рестрація нагряла, котра, хоч і не голосує, зате справно «заявляє» про те, що її власник перебуває за аґри. Проте навіть опозиція, що виспівується на табло

(Закінчення на 4-й стор.)

ЗА ЗАКРИТИМИ ДВЕРИМА

Учора вранішнє засідання Верховної Ради України відбувалося за закритими дверима. Хоча не звучить це зовсім точно — журналістам було дозволено бути присутніми при розгляді питань «домашнього» характеру. Але в останній частині сесії, зокрема пов'язаній з вшануванням пошани народних обранців (а ще й з тим, що люди теж мають людські проблеми), розмова на закритому засіданні велася, в основному, про те, як зробити роботу депутатів найбільш ефективною, як наблизити її до потреб людей, аборців, які доводять їм своїми проблемами.

На сесії вноше вже звучала думка, що роботу парламенту треба ставити на професійній основі і з цього виходити, оцінюючи його діяльність.

Особливу стурбованість сесії викликала промова депутатів на засіданні, часом їхня невисока активність при розробленні обговоренні заходів протекції. Зокрема інформацію про роботу Секретаріату і відповідала на запитання вступила його керівник, народний депутат УРСР М. Хоменко.

Антоній
КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Зверніть увагу!

ВІЙ КАПІТАЛ»

адський
народ-
ний сіль-

молоді.

я завжи-
народне.
ні під-
такому
ба три-то проб-
ймаюся
бо вва-
и. Цьо-
потреба
дини в
х умо-
перзав-
мінова-
ства в
а дійде-
мів, якіенти ви-
зороби
захис-
очи це
лодь не
е, бо во-
ласну
життя
де? Що
де? Будь-
які лі-
дум-
ой стан
кий ми
не по-
молоді
е маємо
амореа-
ті і сво-
то при-
рм і
рм то-
м став-
молоду
самійвимагає
ми хо-
аще, то
ення. І
е дума-
постій-
Сьогодні
ого роз-
зуватиме
з, ми й

з, ми й

повинися 130 років з дня останнього шпаль-
обзари з Петербурга до Канева. Похід-рекі-
присвячений цій події, не два дні затри-
я у Києві. Відбулася панахида в Покровсь-
церкві, астоювало пам'ятний камінь на і
копийної церкви Різдва: з ній 130 років
відспівували поета. Сьогодні тут знову
ать його вірші.

Фото Віталія ЛЕЩИНСЬКОГО.

ГОЛОС України

В ІМ'Я НАЦІЇ

Молоді вчені і бізнесмени Львова вирішили об'єднати зусилля на дослідження та комп'ютеризації моделювання впливу екології і радіаційного фактора на стан генофонду української нації. Вони запланували створення незалежної науково-дослідної асоціації «Генофонд України», штаб-квартира якої буде у Львові та Києві.

За безпосередньої участі членів Постійної комісії Вер-

ховної Ради України з питань чорнобильської катастрофи організаційними питаннями займається львівський інформаційно-видавничий центр «Кур'єр». Днями його працівники провели на Львівському телебаченні перший добродійний аукціон, де розігрувалися промислові і продовольчі товари.

Продиктовано в номер

ХТО З'ЇВ НАШОГО ДИРЕКТОРА?

Носівські телефони настирливо мовчали. Можливо, тому, що одного травневого дня раптом заговорило майже все місто. Схоже, «чернігівський синдром» зі своїм риторичним запитанням: «Хто з'їв наше м'ясо?», обійшовши всю республіку, повертається в рідні пенати. На площі Леніна, перед «білим домом» у цьому районі на Чернігівщині голодують директори середньої школи № 4 Микола Єфименко і середньої школи № 2 Григорій Музиченко. Їх підтримують носівські школярі, вчителі, батьки. Річ у тому, що минулого тижня обидва директори рішенням місцевої Ради вивірених депутатів були звільнені з роботи, як

твердять демократи, з ідеологічних міркувань. Як пояснює завідувач районним відділом народної освіти Олександр Чухліб, за недоліки в роботі, особисту недисциплінованість, невиконання наказів і розпоряджень райвико і райвиконкомом.

Прокуратура міста оскаржила рішення, однак це не внесло істотних коректив у хід подій.

Вчора відбулася позачергова сесія районної Ради народних депутатів, на порядку денний якої внесено єдине питання: про зняття з посади політичної ситуації в Носівці.

Катерина КИНДРАСЬ, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Наші мандрівки

СМИРЕННІ БІЛОРУСИ?

Магазини Вітебська вражали увагу. Ні, це ще не Ельдорадо, але, як відомо, все пізнається у порівнянні. Отож варто було потерпіти біля прилавків.

Навіть на Україні навряд чи де можна побачити такий асортимент. Свинина кількох сортів, а ціни — від п'яти карбованців за кілограм до десяти, залежно від сорту. Телячі янчики, яких я не зустрічав і в застійні часи ніде, філе кальмара, кури по 5,60 за кіло, качки по 3,10, яловичина за сім карбованців. Та й на базарах оте м'ясо — нвидоронче дванадцять карбованців. Скрізь — непоганий вибір молочних продуктів.

У промислових магазинах достатньо рфумів, і навіть ідеологічний шампунь у вільному продажу (одеколон, шоправда, по талонах). Взуття, хоча і не супермодне, але й не дуже страшне, є виробів з трикотажу й інших тканин. Все оте, звичайно, продається жителям Білорусії по талонах і візтках, але ж воно є!

Нешдожово по республіці прокотилася хвиля страйків, то, може, все це з'явилося як наслідок протесту? Однак білоруси кажуть, що після страйку лише трохи поліпшилося.

Коли у Вітебську спробували купити в магазині брусок мила й пачку прального порошку, мені пояснили, що без візтки й талонів мої ідеї марні... Ну, що ж, адже й ми в себе на Україні запровадили купони, без яких командирований брат-білорус теж залишиться з порожніми руками.

Одразу після Вітебська довелося потрапити в Оршу. Так, саме в ту Оршу, котра на два дні паралізувала наприкінці квітня магістраль Західна Європа — Схід. Вдалося почути кілька цікавих подробиць. Як не дивно, але самі залізничники виявилися пасивними учасниками подій, бо просто фізично не могли працювати через блокаду вузла. Головними діючими особами стали робітники заводів «Красный борец», завод легкого машинобудування, інструментальний. Страйкарі вийшли на «залізку» й людською м'ясом перекрили магістралі. Вимоги: «Підвищити зарплату, знизити ціни, ліквідувати президентський податок, республіканський і союзний уряди — у відставку». Але виявилося, що й самі робітники не мають злагоди, бо всі підтримали страйкарів. Працівникам текстильного комбінату пообіцяли (що було згодом і виконано), підвищити платню вдвічі, і робочий клас, як кажуть жителі Орші, «було куплено». На деяких інших підприємствах робітникам «підкинули» дефіцитні борошно, крупи та інші продукти. Декому виплатили акорди зарплату за роботу в страйкові дні по 40—50 карбованців за зміну.

Цікаве спостереження з'явилося після розмови з робітниками передпенсійного віку.

— Нам не прожити без Союзу, — сказав один з них, а інші його підтримали. — Адже в Білорусії немає ні вугілля, ні нафти, ні руди. А страйкували ми тому, що в білорусів найнижча зарплата по країні й немає ніяких коефіцієнтів і надбавок, як в інших краях...

Володимир ПРОХОРЕНКО.

Вітебськ — Орша — Мінськ.

(Спеціально для «Голосу України»), травень 1991 року.

Різниця між стартовою ціною і фактичною, визнаю на торгах (а це близько 6 тисяч карбованців), і стане поштовхом до життя нової незалежної асоціації. Кошти невеликі, тв в каді на те, що спонсором цієї справи стане концерн «Електрон».

Віктор КОБЗАРЕНКО, голова прес-центру обласної Ради народних депутатів. Львів.

Факт і коментар

ВОЮВАЛА ДУША З ТІЛОМ...

Дворічні пристрасті навколо приміщення колишньої православної церкви у районі Білозерка одержали несподівану розв'язку. 5 травня цього року віруючі захопили будівлю, яку вони вважають своєю власністю і в якій було встановлено спортзал. Нині тут уже зроблено іконостас та вівтар. Місцевий батюшка встиг відправити службу по загинувших у роки Великої Вітчизняної війни, окрестити іконостас. Але, судячи з усього, конфлікт матиме продовження.

Анастасія Степанівна Алексєвич, старшина «двадцяти», обраної віруючими для захисту своїх прав:

— Уперше цей храм забрали у мирня 1937 року, вдруге — невдовзі після війни. Ми змушені були влаштувати молитовний будинок у старій конюшні, час покласти край поневір'ям. Кілька разів зверталися у Білозерський райвиконком. Там від віруючих просто відмахнулися. Зараз група бабусь цілодобово чергує в приміщенні. Відбиваємося від представників місцевої влади. Антивітні християнської общини залякують усілякими карями. На знак протесту старенька Ксенія Шербіна і молодша Лариса Гедзь оголосили голодівку.

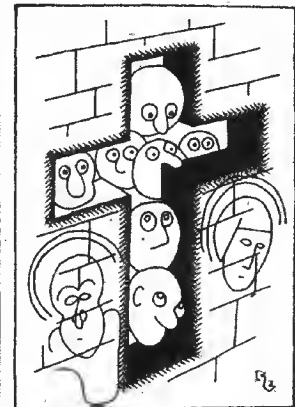
Микола Борисович Кухарук, завідувач райнамо:

— Проблема в тому, що 500 вихованців ДСШ і більше 750 учнів Білозерської середньої школи № 1 позбавлені можливості проводити в спортзалі тренування, уроки фізкультури. Точаться гарячі дискусії на всіх рівнях з цього приводу. Вноситься пропозиція про проведення спеціального опитування серед жителів селища, після чого можна було б прийняти обґрунтоване рішення. Поки що ні райвиконком, ні селищна Рада не знаходять виходу із складної ситуації.

Додам, що і в обласному центрі віруючі розгорнули кампанію, щоб повернути собі знаменитий Катерининський собор.

Іван КАЛИНИЧЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

Херсонська область. Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Музей, у якому

Знай наших

Віктор Костюченко, головний агроном одного з колгоспів Понровського району, двічі їздив у США практикуватися у фермера штату Айова Ларрі Міллера. Нещодавно дочка фермера, журналіст газети «Фермер Айова сьогодні» Малінда Міллер, побувала в районі і поділилася враженнями на сторінках своєї газети. Покровська районна газета передрукувала статтю. За спостереженнями Малінди, «головний продукт харчування в Радянському Союзі — сало», а улюблені ласощі — «соєянішніве насіння, яке продають жінки на вулицях у пакуночках з газет». Відвідавши наш села і колгоспи, Малінда наче побувала в американському музеї — по-

бачила те, що щодня було для нас зрозумілим технічним, бо «всі в нас вигляд старих».

Однак наші читачі вивчення деяких ризиків. Ну, тучейко призначений, а хотів стати, Маліндо, ко... — зрозуміло, що про індивідуальність (вдома в подібного не лова профкомів) комунізму чейко. «Наш бутьому мати».

Реалії

ОБКМ І ОБРОК

Шестимісячний дефіцит бюджету обласної партійної організації спонукав до комерційних підприємств ідеологічного фронту: при місцевих парткоммах створено десять малих підприємств. Найсміливішим був Лугутинський райком — він створив об'єднання «Союз» асигновано 75 тисяч карбованців. Сюди ввійшли трикотажний цех «Мрія», модернізований кооператив шабашників «Будівельник», фірма кабельного телебачення. Очікувано прибутки мають покрити витрати на утримання апарату райкому, зарплату секретарям первинних організацій. Внескюже не аистає, а, з урахуванням компенсацій партійним працівникам, дотация потрібна суттєва. Тим паче, як повідомляють керуючий справами Луганського обкому КПУ М. Запорожцев, ЦК особливої фінансової допомоги не обіцяє.

Сергій СКИБА, власний кореспондент «Голосу України».

Луганська область.

ЖІНКА

Колг. (майже) селянина до роботи. Цього останнє з'явилося підписання «Жовтневий» лежкому кімнати дозвужав стрітський колгоспний комбінат.

Днями одні підприємств сільської роботи. Цього завдання були прийняті засідання страйкового комітету. Зарплату збільшено в три рази. Виробничі комісії з питань професійності. Ряд вимог вилучено з розширення.

Обличчя

ПО ЛЕЗУ ВИК

Злочинців ізолюють від суспільства для того, щоб вони не могли продовжувати свої протиправні дії. А чи завжди надійно захищені від них ті, кому випало лягати за ґрати? Виявляється — ні. І гірке підтвердження тому — недавня трагедія в Одеському слідчому ізоляторі, що офіційно іменується установа «Юг 311/192».

...У речовій кімнаті на другому поверсі ізолятора оперативний уповноважений В. Шинько зажадав від і. лави, щоб передодом, так, як це для відповідної особи належить. А той, недовго думавши, вихопив ніж з вилученим лезом і вдарив «кривдника» в шию. Після того кинувся до кабінету старшого по корпусу, що на тому ж поверсі, завдав йому кілька ударів ножем: у груди, в шию, в спину. Тільки своєчасна меддопомога зрятувала йому життя.

Далі бандит, збігши на перший поверх, сподівався, очевидно, вибратися з корпусу, та тут побачив старшого лейтенанта В. Рябича і знову взявся за ніж. Від удару в серце міліціонер одразу ж помер, а вбивця мет-

нувся по загрозі, шукаючи порівнян ще однієї. Знову вилучено з життя В. Шинько ударом ножем.

Тільки після ухвалення рішення суду відомий і фінансовий життєвий обласний суспільний небезпечний для суспільства його до вищої.

Отже, два тяжких поразки слідчого ізолятора злочинця, ще 23 роки, до того встигати та нервувати виходив, сухим із води по звичному му не винну згвалтував до постійно бешкетував в армії, видно, до всього не міг змусити за черговою участю у грубіяні неповнолітнього раптом з половиною

ГОЛОС України

Володимир ПИЛИПЧУК

ПІДПРИЄМНИЦЬКА

Ринкові студії

В УМОВАХ ринку підприємств керується принципом: усе, що не заборонено, те дозволено. Він має право вільно розпоряджатися своїм майном і використовувати його на власний розсуд: подавати заявки, передавати в спадщину, особі, установі чи на користь держави, місцевому органу влади тощо. Підприємство може виготовляти продукцію, яку вважає потрібною, обирати певний вид діяльності. Він може залучати кошти інших юридичних і фізичних осіб, інших держав. Використовувати їх як кредити, інвестиційні ресурси. Зобов'язувати комерсантів лише за угодами, що укладаються з ними. Номінувати, але, як і всі, цінну продукцію, яку підприємств виробляє, — це все його особисті справи. Він може самостійно визначати, з ким об'єднати свої основні фонди, або в певний час розділити. Він може сам наймати робітників або бути найнятим. Він може ввійти в кооперацію з будь-якими підприємствами. Після сплати податків підприємств має право вільно розпоряджатися своїм прибутком: чи то спрямувати на розвиток соціальної інфраструктури, чи то на заробітку платі, чи то на розширення виробництва. Може вступати з зовнішніми підприємствами, може створювати спільні підприємства. І держава не тільки гарантує ці права, а й захищає їх.

У нас ніяк підприємств не перебуває під диктандом органів державного управління. Вони захищені від зовнішнього втручання будь-якої постановою цих органів. Після переходу до вільного підприємництва держава не матиме права втручатися в господарську діяльність. Підприємств також має право на державну тасмачу.

(Продовження. Початок у № 87, 88, 91, 93).

Останнім часом про «турецьку модель» ведення господарства багато говорять. І ми приймаємо, адже Туреччина — найближчий південний сусід України. А після вступу в Київ президента цієї країни і творця «турецького дива» Тургута Озала інтерес до більшаси посилюється. Чи можливий варіант такого «дива» на Україні? Про це розмірковує автор кореспонденції.

що. На жаль, ця стаття Закону про підприємництво була відхилена. Через те, що, мовляв, підприємств самі будуть визначати, що є тасмачу і нікого до неї не допускається. В цій статті зору — неусвідомлення деяких можливостей. Тут існує одна справа: якщо підприємств збільшить обсяг інформації, що відноситься до розподілу комерційної тасмачу, то це не означає, що податкова інспекція не може з нею ознайомитися для виконання своїх функцій. Але, якщо ознайомитися, не повинна розголошувати її змісту. Якщо вона розголосила його, відповідальність перед судом, відповідно, інспекція не має права надавати інформацію про комерційну тасмачу іншому підприємству, окрім суду, за його рішенням.

Державі повинна гарантувати право власності, право розпоряджатися, користуватися і володіти майном. Державі не має права втручатися майно, за винятком деяких випадків, обумовлених Законом про власність. Власність підприємств є священною. Державі може ввійти в систему регуляторів (податків, ліцензій, квот, санкцій, дотацій, пільг). Наприклад, якщо внутрішній ринок не наповнений певними товарами, а підприємств поставити їх, скажімо, до Франції чи Італії, держава повинна створити відповідні економічні умови, наприклад, митні чи податкові, для захисту українського ринку. Але не може заборонити їх експортувати, окрім випадків, передбачених законом (коли продукція — стратегічна сировина і т. ін.). Проте ринок у

більшості розвинуватися країні є перекладеним, тому уряд, напевно, передбачають певні пільги там, що експортує своє продукцію і стає більш протекційністським бар'єри для іноземних товарів.

У нас же в умовах тотальної дефіцитності продукції на певний період працювати зворотні, відібрали від закладів, податків та митних регуляторів. Якщо підприємств вивозити за межі країни продукцію, якщо не забезпечений внутрішній ринок, то він оподатковується варті чи в імені, або встановлюється збільшений розмір мита. А тоді нехай сам визначить, вигідно йому продавати продукцію на внутрішньому чи світовому ринку. Але диктатури, прийняти постанови про заборону експорту держави не має права.

Одночасно підприємств має зобов'язання перед суспільством, яке накладає деякі обмеження. Державі не дозволяють виготовляти тих чи інших видів продукції — наркотики, зброю тощо. На окремі види товарів встановлюють певні ліміти, горілки виробити тощо. Виготовлення продуктів харчування має контролюватися на існують.

Підприємств не повинні зловживати своїм місцем на ринку для недопущення конкуренції — виготовляти певні конкурентів із сфери своєї діяльності недопущенням способами. Підприємств не може нав'язувати своїм контрагентам певні умови. Не має права вживати в договір несприятливих умов, які ставлять контрагента в гіршому становищі щодо інших. Не може одному продавати продукцію, а другому — відмовляти. Інша справа, якщо це відбулося цілком.

Підприємств не повинні своїми діями створювати перешкод господарюванню інших суб'єктів. Якщо підприємств перешкоди недостатню інформацію щодо своєї діяльності, інсталяції їх у

невідомому світі. Підприємств не мають права створювати штучний дефіцит шляхом залучення, сккупки товарів. Не мають права продавати щось за демпінговими цінами. Не мають права вступати у змову з іншими підприємствами чи юридичними особами щодо розподілу ринку збуту своєї продукції, щодо недопущення конкурентів на цей ринок. За все це передбачаються певні (достатні істотні) покарання.

При цьому у держави не може заборонити підприємств займатися тими видами діяльності, які не обмежені законом або не ліцензовані, не повинна давати субсидій, дискримінувати об'єктивних для виконання вказівки. У перехідний період держава може розуміваючи, але базуючи на договірній основі, виходити з договірних ціл.

Державі не має права заборонити державним чи іншим підприємствами за винятком випадків, коли це призводить до монополізації ринку. Державі не має права вживати в рестрикції підприємств, не має права обмежувати постанованні реалізацію продукції в тій чи іншій регіоні, або придбання продукції з тих чи інших регіонів.

Одним із першочергових завдань, які передбачають умов для вільної конкуренції. Але одночасно в економіці існують така категорія як несприятливі конкуренції. Це — реклама товарів, які не відповідають стандартам, реклами властивості, які не існують, а зовнішній вигляд, який не можна в рекламі також порівнювати свій товар з іншими. Іхні, мовби, прирі, а несприятливі, які можна рекламувати несприятливі товари, зобов'язуються також вводити в обіг контрагентів, які одержують продукцію відносно її характеристик або інших варіантів: наприклад, використання не

своїх товарних знаків. Дуже часто в нас це має місце, а на Заході такі дії кваліфікуються як кримінальний злочин.

Слід зрозуміти й зауважити, наші моменти підприємств, не знаючи як кон'юнктура міжнародного ринку, як міжнародний ринок і торгівля і в результаті займають збитки, банкрутства. І тому я рекомендую, щоб не тільки займатися зовнішньоекономічною діяльністю, детально вивчити відповідні законодавчі акти угоди, кон'юнктуру ринку. Зокрема, за яку з тим, що кооперативний рух викликає незадоволення деякої частини населення, проти якого розгорнутий кампанія дискредитації. Частини кооперативів побачили, що це, можливо, останні дії, і не хоче об'єднати з частини і марно. Фірми почали практично грабувати народ, займаючи монополію вносії цін. Якщо капіталіст моніторити ретегудос держава, Встановлюючи, наприклад, межу в 25—30 відсотків рентабельності. Навіть підприємства були створені такі умови, коли сировина, матеріали і т. ін. продаються за завищеними цінами. Державі не можна свою чергу, розділяючи ціни кооперативів пропонують на себе вогонь тих, кому ринкова економіка не вийшла з кризи. Проте треба в урахування, що у кожного підприємств створюється за час його діяльності так званий «репутаційний капітал». І якщо утратиться репутація шара і такого, що веде не сумлінну конкуренцію, в ринкових умовах, у вільній ціл людини буде вийти дуже важко. Через те я просяв ні не поспішати протягувати загрозливі з однієї сторони. Потерпіти рік-два, поки перехід на ринкову економіку не відбувається «в масі». А ширшу торгівлю, маючи вже досвід комерції, горизонтальні зв'язки. Як я порадив ще іншим комерсантам не вважати за вадку, якщо інші кошти займаються більш досвідченими, але не зовсім сумлінними діями західні партнери, які пропонують нам певні класичними схемами «пограбування» країн третього світу».

З точки зору географії. Україна і Туреччина вельми ссєні. Не те, що вони близькі, але спільно у них багато. Територія України 604 тисячі квадратних кілометрів, а Туреччини — 780. І за кількістю населення різниця невелика. Проте, Туреччина розташована десь на південі, але через те, що більша частина її — на півночі, середина її, територія взимку не дуже відрізняється від наших погодних параметрів. Є щось спільне і в історії наших країв: обидві вони, незважаючи на свою близькість до Західної Європи, вивелися свого часу за межами формування високоекономічного економізму. Саме це об'єднує і змусило їх негайно взятися за радикальний економічний реформу.

З іншого боку, позиції відрізняються те, що коли ми побудували соціалізм, цінністним якого не бажало поступити, то у насного часу це вивели до капіталізму, досвідом якого він згоден поділитися. Що ж це за досвід? За останні двадцять років Туреччина збільшила виробництво чуну в 2,4 рази, електроенергію — у 2,2 рази, збір пшениці в 2,5 рази, вдобуток

залізняку руди в 2,7 рази, бурого вугілля в 4 рази, виробництво чаю в 7 разів, лінійну довжину в 2 рази, цементу в 5,2 рази. Темп будівництва житла на людським переважає темпи приросту населення. І в цілому це, мабуть, успішні в Туреччині в 1955 році мешало 24 мільйони чоловік, а нині — всього 60. І в цілому в останні роки характеризуються темпами промислового розвитку нашого південного сусіда, що вражає очі. За період 1940—1975 років виробництво вантажних машин зросло в 5 разів, а виробництво електромоторів, сталі і легіру — в 20 разів.

Можна уявити, якешляк могло бути економіка України, щоб дозволити собі ліценсії на міжнародному ринку таких цінностей, як пшениця, лінійна довжина, цемент, лінійна довжина. Саме такою іраційною стало підприємств, освоївши виласок конкурентоспроможної продукції і зрозумівши свою валюту на валютному ринку, вивели не тільки вдалості валюти свою країну, а й вивели величезну кількість продукції. Турецькі товари існують на ринках Північної Америки. І хто знає, може, й справді

через кілька років стане реальністю образ Туреччини як світового індустриального і торговельно-фінального центру.

І все ж не це найдивніше. Чому у трьох знайомих залитих постатей, які тільки починають розкривати свій потенціал, наших країв. Виявляється, що в 1987 році Україна виробила більше, ніж Туреччина — зроста в 2,2 рази, промислову продукцію в 5,6 рази, енергію в 6,3 рази, вдобуває кам'яного вугілля в 4 рази більше. Залізняк і мідь у нас у два рази більше, ніж у них.

Куди ж це за поділою? Чому в наших магазинах продають не поспішають хвалити пошуки за полів, аби ми зробили повільно, чому ми не зможемо розібратися. Пошири інформації, яку маємо, дає можливість сказати кілька загальних істотних про «турецьку модель» ведення господарства. Особливої техніки у цієї моделі, мабуть, немає. Насамперед, це активна економіка, чия різноманітність ринкової економіки, коли і послідовність у справах.

Будучи стійкими прихильниками вільного підприємництва, президент країни Тургуз Озал суттєво обмежує державна ре-

гулювання економіки, надає підприємствам майже безмежні можливості вільної комерційної діяльності. Державні органи перейшли від управління господарством до координації економічної діяльності фірм — малих і великих. І як свідчать експерти, свобода торгівлі зніщила підприємств, які не могли збиратися у вигідні долати, поглинути і впасти.

Зверте увагу одна деталь у «турецькій моделі». Державні підприємства відмовилися від протекції підприємств на даному етапі, вважаючи, що технік поспішають зовнішній державний по суті країн може призвести до втрати конкурентоспроможності турецьких товарів на світовому ринку.

Таким чином ми бачимо з свого бєрагшого південного, го сусіда, знаємого, і незважаючи на певні недоліки, партнерів в чорноморському торговельно-виробничому секторі, який ставали чималими після недовгого відділення від колишнього турецького економічного дива.

Володимир ЧИРКОМ, доктор економічних наук, Київ.

Президент СРСР М. Горбачов висловив бажання взяти участь у зустрічі керівників семи найбільш розвинутих держав світу (США, Канада, Франція, Великобританія, Японія, Німеччина, Італія) для обговорення нових форм співробітництва між цими країнами і Радянським Союзом. Ця зустріч відбудеться у липні в Лондоні.

Директор Міжнародного аалютного фонду — піддв критичі промислово розвиу-ті держави Заходу за їх небажання допустати ка свої

ринки тоаари із Східної Європи. Керівник МВФ підкреслив, що торгівля є більш ефективним засобом, ніж допомога.

Учора в Парижі почалася сесія Координаційного комітету а контролю над експортом (КОКОМ). Очікується, що учасники—представники 17 країн — членів КОКОМ — ухвалити список товарів, для експорту яких в СРСР та колишні соціалістичні країни необхідно одержати ліцензію.

За повідомленням офіцій-

—А як у нині?

них в американських представників. Інспектори Міжнародного агентства з ядерної енергетики (МАГАТЕ) знайшли місце розташування

іракських запасів збагаченого урану. Інспектори МАГАТЕ відвідали головну ядерну установку Іраку, де вони виявили весь запас урану, придатного для виготовлення ядерної зброї. Рада Безпеки ООН вимагає айд Іраку подаяки допомоги у знищенні його ядерної, хімічної та біологічної зброї як умови для зняття економічних санкцій з цієї країни.

пост президента, з'являється багато вільного часу. Вони, продовжуючи виконувати певні громадські обов'язки, присвячують години дозвілля відпочинку й хобі.

Що ж це за хобі?
Уявіть собі блакитне небо,
зелені луки, догнуті май-
давичини для гольфу й ном-
фортебальний сучасний буди-
нок з усіма зручностями. Ви
пограпали у «райський»
штат Каліфорнію, у перед-
місті Санта Барбара, де роз-
ташовано rancho Рональда
Рейгана. Раз на місяць при-
їжджає ані сюди, щоб поди-
влятися улюбленим фільмів
й перевірити, чи не розучили
теперішні кітчені, а де розу-
чилися.

тримати ключку для голфу. В інтерв'ю агентству АП Р. Рейган заявив: «Невсі та я щасливі в нашому новому житті. Я надзвичайно радий можливості тісно спілкуватися з людьми. Сподіваюся переконати їх спривити тисня на законодавців для здійснення тих програм, які нам не адалося виконати під час мого перебування в Білому

Повнокровним є життя подружжя Картерів. Вони традиційно знімають час для гри в теніс у дворі свого будинку в Плейнфі (штат Джорджія). Роблять аранжі пробижки, де б вони не опинилися. Багато читають. До списку розв'яз Джиннімі Картер додалим підозрю, рибальку, виготовлення меблів у домашній майстерні. Нерідко випадкові перехожі зустрічались з зачудуванням: навіщо Д. Картеру, якая нібито зійшов з телеэкрану, та його чарівній дружині знадобилися теслярські фарбуни, мотоси, пилки, стамини?

Незважаючи на, здавалося б, безхмарне існування, ностальгія по минулому в колишніх президентові залишається. Джиммі Картер, наприклад, кешодавно заявив, що ні він, ні його дружина не забудуть «колишньої пишноти церемоній і відмінної кави» у Білому домі.

Андрій ПРОХОФ'ЄВ.

Справи кримінальні

ВЕСЕЛІ очі, іронічний вираз обличчя. Упевнена хода. Таким по-бачили радіянські люди колишнього президента США Річарда Ніксона під час його несподіваних відвідин Радянського Союзу. Незважаючи на свої сімдесят вісім років, він, як і раніше, бере активну участь у політичному житті, до його порад прислуховуються нинішній президент. Кажуть, багато в чому саме завдяки рекомендаціям Ніксона у мороткі строки було виграно війну в Південній затоці.

Фортуна не здріжнує й інших американських президентів. Рональда Рейгана першого до заходу у відставку облягали дзвінками агентів різних комерційних фірм, пропонуючи посади номінаторів або політичного оглядача, видавничства заявляючи витівками пропозиції й проханнями написати книгу. Як сенсацію сприйняла громадськість несподіванку: як роль президента Рональда Рейгана у фільмі про долю колишнього пресекретаря Білого дому Джеймса Брейді запрошено самого Рейгана.

Джиммі Картер, якому не дуже щастило а політиці, нолі він займав крісло в Білому домі, пережив, перебуваючи у відставці, свій «вороний час». Його діяльність по звихисту прав людини в гуманітарній галузі не так давно дала журналу «Тайм» підставу назвати Картера «нашим найірашнім експрезидентом».

Джеральд Форд є членом ради директорів кількох великих компаній.

І все ж професор політології Барбара Келлерман, керівниця аспірантури університету в Дікінсоні, стверджує: «Коли чергогий лідер сходить з політичної сцени, ми відразу втрачаємо до нього всякий інтерес. Це суто американська традиція. У нашій країні існує злочинна байдужість до величезного досвіду й знань відомих полі-

МЕБЛ
МАЙСТРА
ДЖИММІ
КАРТЕРА

тичних керівників. В Америці досі не створено інститутів для залучення до управління державою високопоставлених чиновників, які вийшли у відставку, у тому числі президентів, хоча більшість із них повертається до занятого життя у відносно молодому віці.

відносин з молодістю краї.
 Крім порівняння з сусідами: у країнах з парламентською системою прем'єр-міністри, які залишили свій пост, входять до ампіах законодавчих органів і продовжують справляти вплив на прийняття важливих державних рішень. Тоді як у США всі ідеї, пов'язані з реформами в даній галузі, зависають у повітрі. Шопрада, у преці все частіше можна зустріти ампіаго прийняти — за прикладом Великобританії — спеціальний закон, згідно з яким президент, який пішов у відставку, повинен залишити в сенаті 6 сенаторів членами верхньої палати конгресу з правом додатково голосу.

Щаково зазначити, що доля цієї жодного разу не зводила разом колишніх президентів. Виявляється, що азіатські лідери зустрілися в Нью-Йорку в 1990 році на зустрічі в пам'яті президента Садата. Крім того, перші два лідери також здійснили поїздки в Панаму у 1990 році для спостереження за виборами, організованими генералом Макуелем Антоніо Нор'єгою.

Природно, що після відходу аїд управління країною в людей, які колись займали

[illegible]

або Зростання молодіж- ни

вникає наркотиком, котрі можна дістати на «товчухах» у столиці.

Схоже, наразі і необхідність знову повернутися до роздумів про існування в Гавані організованої проституції, що перерісши після повстання у вересні 1967 року в журналі Сілані виходить комуніст «Сонюс Новіс» («Ян — моголосі» *Yan — mogołosy*).

Вислів Сіндрі автор переклопало дола, що в Гавані їде розгулявана кримина сушня, і в столиці, офіційні і швейцарські, і в оточенні для інституції, які «обслуговують» незаконний промисел. Журнал офіційно провадить розмову на цю тему, ає після того, як на його редакцію знавсь потужний шквал критики за «безвідповідальність» і «незалежність» від державних санкцій, подоби публікації обійми з'являлись. Як знайомих галі, з цього писав: «промастича» — Та

[illegible][illegible]

Виктор НУДИНОВ

Φoto TAPC.

Таке в людини хобі

А Леонід Ілліч?

На які тільки хитрощі не йдуть честолюбні представники люнства, щоб прославитися! Тому записався тільки гадати, що означало для жителя бразильської столиці Жозе Алейсу ді Моурі проникнути в будинок міністерства закордонних справ, що ретельно охороняється.

До банкетного залу форіо-
оду 51-річного португальця
привело не зовсім звичайне
хобі — пристрась до публіч-
них поцілунків. Праздникам
напереддні пробились в хол
міністерства, Аліс ді Моура
разом з численним гостям
чекаче позаяк знов ставле-
но — принципа зарплата
і приписки. Даман, що
вона алаштувала приїом пр-
зидент Фернандо Коллор ді
Мелло. Затесавшись у котел
запорожених на банкет, по-
битель поцілунків вирішив що-
го разу неординарно «валити
безвешку», як говорила горо-
дська Ноздряко, спадсмен-
ом британського престолу,
і «каріною дружиною
позорюючи однієї з
більших держок Південної
Америки.

Невідомо, чи вдалося б ді

Моурі поповнити пристрасну «колекцію», жби пипькі агенти служб безпеки не помітили підозрілого суб'єкта, що отирався серед аччепурекої бразильської еліти. «Байжу кайру», як називає себе д. Моурі, що означає ачочу-поцілунку», було схолено всього за кілька хвилин до прибуття королівської чети і вигнано з будинку.

Бразилці, особливо «футболісти» мануальники, досить розумні емоційно, що б'ють не тільки криві. Однак жодного з них не задовольняє досить такої популярності, якою користуються в Європі, і всі муляри, особливо бразилістичні. Як журналістський пісник приморського «пропаганду» люблять поцінувати, а як не пропущать кейс меншого підкожного анекдоту, щоб вивести себе за колективні перед асортиментом. Але це не означає, що вони не мають тимчасовим диктантом і кінозвезд, як. Хоча «колекції» Ансіса діє Мури не так як й капітанів, та в сій тай знаменитості, як Пала, Xunio Iglesias, Франк Стеніс, пела Іван Пакіо II Ганрі, Ессидмар, а

Андрій КУРГУЗОВ

ПОСТРІЛИ В НОЧІ,

Повертається коза до воза?

Давні (між іншими, сербозні) дослідники стверджують, що наш славний козацький народ бере свої початки од Козак. Ні, звісно, не так ото прямо-лінійно й просто, як у Даріана придумано з мавпами, а куди благородніше й складніше. Кози, здається, про це добре пам'ятають. В іншому разі — нівіщо б їм було при кожній зручній нагоді підкреслювати своєю зверхністю над нами!

Ну, і ми платимо їм за це вже тут родичами! Змалку привчемо самих себе до того, що Козак-дерева — зрадники. Підростіючи, примовляємо ще жорсткіше: «Милується, немов чорт екзотизма, втілюючи себе у зломусь випадку, кажемо: «Нічого, ще прийде коза до козак». Навіть п'яниця — й ті придували, слід віддати їм напекше, дуже точний фразеологізм — «водити козу». Хоч коза тут і ні

при чому, бо не п'є горілки. ...А люди у наших сенях все стеріють, корі їм тримати все важче, і при дворах стес асо більше кіл. Що це означає? Можливо — відновлення правдивих родових начал? Отже, таки ще прийде коза до нашого воза? Фото Миколи ТКАЧІВСЬКОГО. Івано-Франківська область.

НЕ КОЖНОМУ розкажеш про свої бід. Не звертався б Олександр до редакції, чи не зміг би обставити. Але все, як казати, по порядку.

Коли Сашкові було чотири роки, сім'ю покинув батько. Через два роки померла мати. Явився час хлопчик був у двох галя в селі Вишньому на Дніпропетровщині. Але баба була стара й немощна. Тому сироту на виховання взяла маміна сестра — Лідія Маріявна Кротова, що проживала у Глевах Васильківського району Київської області.

Тотія мала не своїх дочок дітей. Але ставилося до неї, як до племінниці дуже добре. Фактично вона стала йому другою матір'ю. Вдавала в хорошу школу, надавала їм був аеродром. Хлопчик із захопленням спостерігав, як у нього знімали велике багатоканальне зображення школи після закінчення школи ста-

ти дитинком. Але дізнав не дозволяла.

Чи то велике бажання здійснити свою мрію, чи, можливо, тому, що друга медична комісія не була такою суворого, але пізніше Олександр все-таки вступив до аеропортного клубу ДТСААФ у Києві.

А потім була армія. Тітка, навіяла мати, зустріла його після закінчення служби. Думала Лідія Маріявна, звичайно, й про те, що кохав не він ховався. А щоб завести сім'ю, потрібні житлові умови. От і вирішила тітка свою квартиру чергу переоформити на племінника.

запа в Олександрії. По-друге, ось уже понад п'ятнадцять років Олександр проживає у місті у Глевах Васильківського району Київської області. Тут закінчив десять класів загальноосвітньої школи. Звідси приїздив в армію.

Мають, не тільки юристи знають: звідси правдиві, тут і мамі поперитися, там повинні забезпечити житлові. Однак не тільки сторонами на перший погляд усе не так. А в дійсності хлопчик-сирота фактично не має ні квартири, ні близьких перспектив її одержати. Він потрапив в біду, бо вжити на аутлицю. Але ага сам розуміє.

сандрії Кіровоградської області.

Щобто: чи не товариш Андрійков сам запитує, чи може хоч вестися в місто? Справа в тому, що відомо до статті 71 Житлового кодексу УРСР, жині приміщення зберігається за тимчасово відсутнім навісником, який не може сім'ю покласти місяця. Матерія на увазі: зокрема, перебування на діській військовій службі.

Отже, Олександр тут ні привчому. Бо, по-перше, вона не була «останнім» місцем проживання. По-друге, на військову службу він був призваний у військ і поки що змушений там залишатися, бо не може дітися. Тут, під Києвом, в місті, в місті ДТСААФ, де він постійно працює.

Прикрим є й інше: у розбурханому шумі міждержавних зв'язків іноді не помічають людські жести. Нікому й на думку не спало сказати добре слово: «за винятком Олександра» жині, який не потрапив, стави другою матір'ю сироту. А коли порушила питання про поліпшення житлових умов, відповіли: «поки що по кожному, ніж про себе, чиновники, уважай, відштовхуйся П. записи». «Гітхен» профкому попросив обласної комісії по житловій лінії № 1 від 10.12.79 р. (протокол № 61-р. Кротова Л. М. безплатно по ремонту квартири області за місцем роботи».

Не сумніваюся, що В. Пожар своєю сторою на сторіччя. Коли там пам'ятає, що при вирішенні питання про взяття на квартиру відомо до статті 38 Житлового кодексу Української РСР «до увенчання рекомендації трудової колективної». Чому ж тоді так агресивно відхиляються рішення трудової колективної Київської обласної психіатричної лінії № 17.

Не думаю, що заступник голови виконкому Васильківської міськради А. Андрійков забув, що відповідно до статті 61 «якщо приміщення надаються громадянам, які постійно проживають у даному населеному пункті». Чому ж не товариш Андрійков, постійного жителя селища Глевах відслідкує в Олександрії?

А може, там, товариш Пожар, Андрійков та інші, не морочити б голову ні сою, ні О. Селезарю, а розгорнути названий кодекс, де стаття 46. А там записано, що такі громадяни, як Селезарю, не просто мають право на житло, а ще й позачерго. По-за чергою жале приміщення надається... особам, які по-вирішили від родичів, отримувати чи підтримувати, коли це зв'язано з переходом в інші місцевості».

Можливо, це недостатньо переконливо? Тоді заглянемо в «Правила житлової громадян, які потребують поліпшення житлових умов» названий ім'ям приміщення в Українській РСР», затверджені постановою Ради Міністрів УРСР та Урядом від 11 грудня 1984 р. № 470. У ст. 46 (пункт 3) Правил сказано: «по чергою жині приміщення надаються особам, які поперитися з державного житлового закладу, від родичів, отримувати чи підтримувати, за неможливості звернення зайнятого райлітлового привіщення. Жині приміщення названим особам жині надаються товаришам Рад народних депутатів на останнім постійним місцем проживання».

Отже, виконавчий товариш, не відрийте крила молодому літхотелю.

Володимир ОЛЕНЧЕНКО, спеціальний кореспондент «Голосу України».

ЮРИДИЧНА

КОНСУЛЬТАЦІЯ

За яких умов призначаються пенсії за алімент трісторіями за новим пенсійним Законом? — запитав тов. Шенчука з Ворисльківського району на Київщині.

Згідно з пунктом «в» ст. 14 Закону РСР від 15 травня 1990 року «Про пенсійне забезпечення громадян в РСР» трісторіями роботи не менше 25 років, з них не менше 20 років — на означений робіт.

Відповідно до роз'яснення Верховного Суду РСР і постанови ВПРСР від 23 серпня 1990 року «Про трісторіями-машиністи», безпосередньо зайняти у виробництві сільськогосподарської продукції, а колгоспах, радгоспах, інших підприємствах сільського господарства, — чоловіки мають право на пенсію за алімент після досягнення 55 років і з загальним стажом роботи не менше 25 років, з них не менше 20 років — на означений робіт.

«Тристоріями — машиністи» являються особи, які працюють в період на трісторіях та інших сільськогосподарських машинах, а також зареєстровані за станом, що дає право на пільгову пенсію, і в тому разі, якщо в загальному стажі трудовий період вони виконували інші роботи (на станційних і причіпних установках та агрегатах, по ремонту сільськогосподарської техніки, на тваринницьких фермах і т. ін.) — пункт 1 зазначеного вище роз'яснення.

Тристоріями — машиністами сільських господарств, які не мають самостійного балансу і входять до складу промислових, будівельних, транспортних та інших підприємств і організацій, мають право на пільгову пенсію за умов, передбачених пунктом 1 цього роз'яснення.

Тристоріями — машиністами, які постійно зайняти на причіпних і станційних установках і агрегатах, пенсії призначаються на загальних підставах (пункт 3).

При зверненні трісторіями-машиністами за призначенням пенсії за пільговими умовами адміністрація (правління) господарства подає в органи соціального забезпечення довідку про стаж роботи, що дає право на пільгову пенсію.

Стаж таким працівникам визначається комісією у складі керівника господарства, працівника відділу кадрів, головного бухгалтерського представника профспілкового комітету на підставі відповідних документів.

Вкладені правила призначення пенсій за алімент трісторіями-машиністами вводяться в дію з 1 січня 1992 року.

Семен КАРЛІЦЬКИЙ, юрист.

ЧИ ПОТРІБНА СИРОТІ КВАРТИРА?

Нове дитинство пройшло без батьки й без матері. Не бадувала його північними до «Артеку». Не знає щорічних спокійних, не отримувала допомоги з благодійних фондів. Закінчив школу. Відсиджує армію. А свого гнізда нема...

у Київській області психіатричний лікар № 1, де працює Л. Кротова, підписав 1990 року профспілковою комітету обласної лікарні Кротова зняти в квартиру, одночасно вирішив, замість неї, як і просила Кротова, на чергу поставити племінника — О. Селезарю.

Олександр — аерокоуч. Там його дуже поважали друзі-колегі. Там здійснював його мрія: він став авіаційним техніком четвертого рангу.

Що означає — бути тирафом? Навіть серед добрих людей.

Олександр — аерокоуч. Там його дуже поважали друзі-колегі. Там здійснював його мрія: він став авіаційним техніком четвертого рангу.

З виробничої характеристики: «Селезарю О. Е., працюючи в Київському аероклубі ДТСААФ УРСР (імені О. К. Антонова), зарекомендував себе працьовитим, грамотним техніком. Освоїв декілька типів планерів. Успішно поєднує трудову діяльність зі спортом. Виконав норму кандидата в майстри спорту РСР». Як членом збірної команди Київської області з планерного спорту.

Хотіла Л. Кротова, як краще, а зайшло так, що в племінника не поставили на квартирі області. І П знявся з права. І ніде не добуєся квартири. Куди не поїхав, сиріть відслідкує: усе законно.

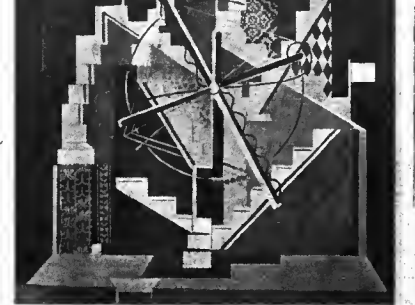
Перший заступник голови виконкому Васильківської міськради Рад народних депутатів В. Пожар пояснив: «У зв'язку з тим, що громадянка Кротова Л. М. забезпечена у упорядковану квартиру достатнього розміру (25,9 квадратних метрів на три чоловіки), постановили на чергу для поліпшення житлових умов вона не підлягає».

Навіть якщо погодитися з цим, чітко кажучи, сирітні питання, то чому його жині не поставили на квартирі області. І П знявся з права. І ніде не добуєся квартири. Куди не поїхав, сиріть відслідкує: усе законно.

Згідно з пунктом 17 Житлового кодексу Української РСР, який встановлює, що жині не поставили на квартирі області. І П знявся з права. І ніде не добуєся квартири. Куди не поїхав, сиріть відслідкує: усе законно.

Відповідно до ст. 71 Житлового кодексу Української РСР, який встановлює, що жині не поставили на квартирі області. І П знявся з права. І ніде не добуєся квартири. Куди не поїхав, сиріть відслідкує: усе законно.

ВІДОМІЙ І НЕЗНАЙОМІЙ НЕЧИТАЙПО- АНДРІЄНКО

Немечайло Андрієнко

Що ми знаємо про видатного українського художника Михайла Нечитайло-Андрієнка? Відомий у багатьох країнах світу, він для нас залишається «тертя ніготи». А на виставці сучасного мистецтва з древньої колекції М. Лобанова-Ростоманова (Москва) художник фігурує як кандидат представити російської культури.

Пропонуємо ешій узазі стеттю Володимира Поповича — дослідника провідника українського мистецтва із Франції, який знає особисто багатьох митців, немисля про них чимале дізнавання. Його роздуми про життєвий і творчий шлях Михайла Андрієнка — змислові, глибокі та аналітичні, хоча й позначені суб'єктивними спостереженнями.

Олександр ФЕДОРУК

У 1982 році в Парижі на 88-му році життя помер Михайло Нечитайло-Андрієнко — один з найвидатніших українських художників, людина надзвичайної інтелектуальності, широчини знань і великої культури.

У державних народів про майстра танго форми, акції, з'явилися великі монографії, повний каталог творчості, документальні фільми, передані по телебаченню, виставка в національному музеї, були й видані масові гризаним репродукції його творів.

Подібних можливостей вишавувати великого митця ми не маємо, але на нашому оповіданні лежить обов'язок зібрати анімаційну документацию про його життя і творчість та зберегти хоч частину його мистецької спадщини в громадських і приватних збірниках. Цей обов'язок тим більш невідкладний, оскільки митцеві був дуже сироманкою подорожі і не займався саморекламою.

Дорікати за це мистецтвознавців Києва не можна, їм не дозволялося цікавитися емігрантами. Вислідом цього українці ніколи або майже ніколи не знали, про еміграційні діячі мистецтва. Щоправда, про Андрієнка з'явилися три невеликі монографії малим тиражем, тому публікації потрапили до рук лише рідкісних у нас шанувальників мистецтва.

Збереження спадщини наших митців у вільному світі має велику вагу для української культури, бо ж цілий ряд образотворчих напрямів нашого століття зародилося саме творчістю емігрантів (на Україні може на було більш-менш творити тільки до 30-х років, коли соціалізм ще не естатично правив мистецтвом). Цінність і оригінальність творів Андрієнка насамперед у відзеркаленні різних стилів нашого віку — кубізму, конструктивізму, сюрреалізму та абстракціонізму. Художник належав до авангардистів і по-своєму інтерпретував нові напрями. Таких митців у нас небагато. Подібно мисля, але в скульптурі, займає О. Архипенко. Інші ж модерністи, зокрема А. Петрицький, В. Ермилів, О. Богомазів, І. Кавалеридзе — були змішані з соціалізмом, а М. Бойчук то майже всіх його учнів вважали за 37-мі.

леріаде, були змішані перейти на соціалізм, а М. Бойчук та майже всіх його учнів вважали за 37-мі.

Андрієнко почав мистецтву на соціалізм. Ще студентом мавлована кубістичні композиції й знайомився з театральним мистецтвом. А в 1917 році, по закінченні студій в Петербурзі, повернувся на Україну й деякий час працював для Одеського театру.

Відвізавши в 1920 році за кордон, протягом трьох років працював майже виключно для театрів Бухареста й Праги. Модерні декоративні костюми принесли художнику широчини розголосу і добрі гроші, за які мав змогу поїхати до Австрії, Італії, Німеччини, а згодом — до Парижа, де давано мрія побувати. Там і проживав близько 60 років, ні неспівати мистецтву (тільки під час економічної кризи 1930-х років довелося підзаробляти, займаючись ужитковим малюванням).

Спочатку мавлована кубістичні та конструктивні композиції (олії, наліпня на папір), які відзначалися сміливістю, турботливістю, хоча, може, трохи і строгими формами, сильним ритмом геометричних фігур, наданих чіткою відшліфовані барвами. Були це зрілі, логічно відпрацьовані твори. І сьогодні вони можуть послужити взірцем найкращішого кубізму та конструктивізму. Досить сказати, що дві картини з цього періоду знайшлися до збірки Національного музею модерного мистецтва в Парижі — Бобурі.

На 30-ті роки припадає сюрреалістичний період творчості Андрієнка. Для того, хто зник до сюрреалізму, М. С. Далі чи Р. Магітта, прізвище Андрієнка, на перший погляд, нагадує не дуже «сюрреалістичний» вислів, бо в них немає абсурдних композицій, які своєю нелогічністю шокували б глядача.

Сюрреалізм Андрієнка серйозніший і глибший, він ґрунтується на реальних, немов неможованих кольторах та на філософському підході до сюжету. Автор надає дрібним речам (музиці, наприклад, старому пиву, масці музичного інструмента) виразу монументальності, що досі майже ніхто

не робив. А такі композиції виявляють несподівані враження, що й є метою сюрреалізму.

У другій половині 30-х років Андрієнко знову час мавлована портрети та брав участь у парадних салонних портретах. Але цей рік мистецтва не дуже цікавив його. І художник починає малювати красенів Парижа, трактованих у душі постімпрессионізму. Нималював багато, відтворив «старий Париж», з якого, до речі, вже небагато залишилося — сьогодні ці красенів сповнені поезії, ліризму, вони прекрасні відтворення специфічної атмосфери столиці Франції. Їх можна ставити на рівні картин славних паризьких пейзажистів — М. Утріла й А. Марке.

Особливо цікаві його анимовані пейзажі, яких небагато у французькому пейзажному малюванні.

Зимало малював митець рік час розіздан до Пуатьє, Франції (біля Тулузи). Сильні красенів, рясні образи мистецтва, зависті жарким сонцем падали, із занорочених подорожей (Італія, Іспанія, Голландія) Андрієнко привіз — десятки пейзажних анамнелів, — які свідчать про багатогранне обдарування автора, бо він зміг віднайти найбільш типові архітектурні об'єкти та колорит багатьох.

Наприкінці 50-х років Андрієнко присвятився студіям абстрактного малювання. Нові абстрактні композиції, які і творили період конструктивізму й абстракції, були яскраво оцінені французькими знавцями й колекціонерами.

Діяка невід абстрактний період не дуже тривав, бо

Андрієнко постійно шунав нових засобів вираження. Останній його прізвище являли собою фігуральні композиції із сильною стилізацією, майже напівабстрактними людськими фігурами. Автор відображував у них символічними мовами як професії, так і характерні людей.

Та Андрієнко не лише талановитий та оригінальний художник. Повна конструктивний доробок — новелі та оповідання, друковані в журналі «Сучасність» — свідчать про найбільшійому українському прозою останніх десятиліть.

Михайло Нечитайло-Андрієнко народився 29 грудня 1894 року в Одесі. Але своїм рідним містом вважав Херсон, бо там пройшли дитинство і молодість митця. Тому в багатьох публічних місцях народження вказано Херсон.

Предки художника походили з Чернішівщини, де належали до козаків та козацької старшини.

Від грудня 1923 року й до смерті (12 жовтня 1982 року) Андрієнко постійно жив у Парижі. Він брав участь у збірних виставках українських митців у різних містах Європи, а своїми індивідуальними виставками. Його твори демонструвалися на міжнародних виставках модерного мистецтва. Як театральний художник він оформив понад 10 п'єс (Одеса, Бухарест, Прага, Париж).

Твори Андрієнка зберігаються в музеях Львова, Парижа, Лондона, Відня, Нью-Йорка та в українських збірних світу.

Володимир ПОПОВИЧ, Париж

Цінність і оригінальність творів Андрієнка насамперед у відзеркаленні різних стилів нашого віку — кубізму, конструктивізму, сюрреалізму та абстракціонізму. Художник належав до авангардистів і по-своєму інтерпретував нові напрями. Таких митців у нас небагато. Подібно мисля, але в скульптурі, займає О. Архипенко. Інші ж модерністи — зокрема А. Петрицький, В. Ермилів, О. Богомазів, І. Кавалеридзе — були змішані з соціалізмом, а М. Бойчук то майже всіх його учнів вважали за 37-мі.

На знімках, репродукції картин Михайла Нечитайло-Андрієнка «Ам тана» та «Діагона».

ПРОДОВЖУЄМО ОБГОВОРЕННЯ ПРОЕКТУ ЗАКОНУ УРС
«ПРО ОХОРОНУ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА»

Фотодиятих Олекс ВАЩЕНКА.

А ЧИ «СЕРЕДОВИЩЕ»?

ОБГОВОРЕННЯ ПРОЕКТУ ЗАКОНУ УРСР НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА»

допускати подвійних глумачень та юридичної невизначеності як у цьому самому, так і у вторинних природоохоронних законах. Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

Якщо ж автори все-таки наполегливо намагаються охопити в одному законі і природу, і навколишнє середовище, то слід було його назвати «Закон про основи законодавства в галузі рятівництва природи та оздоровлення навколишнього середовища».

про виняткове право громадян на охорону природи?

Із статті 32 дізнаємося, що положення про громадський контроль має затверджувати не хто інший, як Держкомекотологія УРСР. А може, більш по-громадянськи було б, якщо положення ухвалили на демократично обраних українських зборах природоохоронців, а завадання Держкомекотології полагало б лише в тому, аби зареєструвати оті положення згідно з чинним законодавством про громадські організації?

Нічого й казати про причетність місцевих Рад до охорони природи. Завдяки чому, як не місцевим Радам, набувано тисячі анти-екологічних підприємств? Це ж бо вони надозволяли відомствам та їхнім проектантам будувати будь-де. А тепер їм же передали ще й охорону природи? Спершу місцеві Ради слід підготувати до природоохоронної діяльності.

Дуже полюбляють автори законопроектів вираз «у порядку, встановленому законодавством УРСР». Та за яким концептуальним принципом мають природоохоронці звертатися до чинного законодавства, в багатьох статтях проекту залишається неясним. Невже наше законодавство таке досконале, що сумнівів тут не залишається, і все вирішується досить просто?

Важливою ланкою є штраф та стягнення. Та пропонується законопроект залишити це навіть взагалі поза будь-якою концепцією. Про це довідуємося, читаючи розділ Х. Коли розглядається «економічний механізм забезпечення охорони навколишнього природного середовища», то за перевищення лімітів платежів стягуються з прибутку (стаття 37), а якщо подивитися в розділ XV («Відповідальність за порушення природоохоронного законодавства»), то за перевищення лімітів порушення підлягає притягненню до відповідальності, навіть до кримінальної (стаття 58).

Тепер неважко здогадатися, чому в засобах масової інформації законопроект не передувала концепція. Якби її опублікували, то усім би стало зрозуміло, що прагненням авторів проекту було законодавчим чином зафіксувати існуюче протиприродне ставлення до охорони природи. То неже Президія Верховної Ради погодиться на те, аби запропонований законопроект розглядали на пленарному засіданні?

Логічно вимагати, щоб засоби масової інформації опублікували ще й інші природоохоронні законопроекти. А такі є. Після їх тривалого обговорення в пресі можна приступити до розгляду проектів у комісіях. Мова може йти лише про альтернативні (!) законопроекти. Тільки за цієї обов'язкової умови приступити до розгляду про те, що Верховна Рада дійсно віддала пріоритет екології перед економікою.

Тепер, покритикувавши законопроект Комісії з питань екології та раціонального природокористування Вер-

ховної Ради УРСР, звернімося трохи до неструктурних пропозицій, які надходили до комісії.

1 лютого 1991 року в газеті «Голос України» було надруковано статтю Ю. Туніца та В. Огоноченка «Законодавство — екологічні вимоги». Про концепцію і статус природоохоронного законодавства. Докази, наведені авторами, переконують у тому, що дійсно потрібен закон знів, себто Екологічний кодекс, що має розвивати положення Декларації про державний суверенітет України й відігравати визначальну роль основного природоохоронного законодавчого акта республіки (відмінного від рядового господарського закону) безпосередньої дії задала розробки і прийняття серії природоохоронних законів.

Але лише умовно можна погодитися з тим твердженням авторів, що Екологічний кодекс має бути побудовано на «принципі сталого розвитку» — фундаментальному принципі, схваленому в 1987 році Ген. Асамблеєю ООН. Але бо цей принцип годиться лише для людей, не позбавлених певних основ: почуття обов'язку, сумління, почасті «ідсутність у суспільстві України» вислідок втраченого історичного минулого.

Перш ніж наполягати на дотриманні «принципу сталого розвитку» для України, слід було б поставити до нього попередню умову про відтворення екологічного сумління, що було притаманне нашому народові з глибини його давнини. Тепер його можна відродити тільки на юридичних, а не на етичних, скажімо, втрачених етико-графічних та подібних засадах, хоча й вони зовсім не виключені. Такі юридичні шляхи мають вести до проголошення української природи як найвищої сукупності людських суб'єктів.

Якби це було не потрібно, то хіба трапилося б те, про що пишуть автори згаданої статті, а саме, що чорнобильська трагедія «ще не навчила нас нічого» (розділ нашої. — Авт.) новому ставленню до проблем охорони навколишнього середовища? Саме запропонований номісний законопроект «є по суті боротьбою за наслідками, а не причинами погіршення економічної ситуації».

Автори статті цілком слушно наголошують на обов'язку держави. Але з чого формується держава?

Немає підстав заперечувати проти твердження авторів, що «головною причиною прогресуючого погіршення стану середовища... є неправильний орієнтований економічний розвиток». Але на якому рівні своєї свідомості й сумління люди планують такий «розвиток»? І чи припинять вони подібне планування, якщо з дитинства не засвоять кодекс економічного сумління або ж сумління взагалі?

Ніхто (принаймні на словах) не піддасть сумніву «право майбутніх поколінь жити в здоровому середовищі, право всіх людей на сприятливе для життя й економічного розвитку природне

середовище». Та чи вистачить у нинішніх покоління достатнього рівня екологічного тв батьківського сумління в їхньому ставленні до прийдешніх поколінь?

На думку ввторих, «обов'язок держави встановлювати норми охорони навколишнього середовища». Держава, між іншим, те саме й робить, але, знову-таки, з чого формується держава, чні інтереси вона віддзеркалює? На нашу думку, державу необхідно відлучити від «встановлення норм», а залишити їй лише функцію їх затвердження. Встановлення норм є функцією не держави, а суто науковою. Тож встановлювати норми мають незалежні наукові колективи, вільні від будь-яких зобов'язань щодо існуючих і майбутніх адміністративних структур, серед них і науково-дослідницьких. Еколого-гігієнічна норма має бути підсумком творчої наукової думки, а не результатом того, що держава спроможеться «встановлювати» її.

Таким чином, ми дійшли висновку, згідно за яким «принцип сталого розвитку», розроблений Міжнародною комісією з питань навколишнього середовища та розвитку (МКНСР), мав би лягти на попередню оброблений ґрунт. Бо інакше ми знову будемо пасти задніх, приймаючи «основні юридичні норми, рекомендовані Генеральною Асамблеєю ООН для заохочення роботи» в галузі збереження навколишнього середовища як причину, в той час як ці юридичні норми насправді є наслідком довготривалого попереднього розвитку міжнародного співкування націй.

Цілком зрозуміло, що ми в жодному разі не повинні погоджуватися на те, аби Екологічному кодексowi передував будь-який природоохоронний закон, прийнятий на рівні рядового господарського закону прямої дії, яким є закон комісії Верховної Ради, й наполягати тільки на тому, щоб Екологічному кодексовi передував закон (або стаття кодексу) про проголошення української природи найвищим суб'єктом права.

Але, на нашу думку, є ще одна пропозиція, яка може видатися слушною й конструктивною авторам законопроект, бо не заціпаємо їх самолюбства та гідності. Ідеться про те, щоб, загалом нічого майже не міняючи у ньому, надати йому саме природорятівної системності. Це завдання автори цієї статті могли взяти б на себе, залучивши також фахівців з теорії систем, ноосфери, екологів — саме таких фахівців, які мають багаторічний досвід рятівництва природи на Україні.

Віктор СВАТКОВ, старший науковий співробітник Республіканського наукового гігієнічного центру МОЗ УРСР.

Олеся ШИРИЦЯ, голова секції охорони надр Українського товариства охорони природи.

Вадим ФЕДОРОВСЬКИЙ, член правління Українського товариства охорони природи.

Михайло ДЕМЧИШИН, зав. відділом Інституту геологічних наук АН УРСР.

За металургійним заводом імені Петровського минулих заслуг збережено право щоденно навідуватися. Але вже більше п'яти років гудок дніпропетровців тривожно. Логічно було сподіватися, що хвилювань мали швидко й давно в справді, саме тепер вони загострилися, викликаючи суперечки та емоції.

А пов'язують цю «неприємність», як не приїжджати теперішніх народних депутатів міської ради? У тому числі й в той час, коли вони, мовляв, знехтували гірше з праведним.

Як же примудрилися «випустити» квіти, де поклалися неабиякі надії? У тому числі й в той час, коли вони, мовляв, знехтували гірше з праведним.

ЗАГАЛОМ історія цього підприємства довга — більш як столітня. Стара, дуже старезна Петровка. І принаймні останні двадцять — тридцять років істотно не міналася. Отож з точки зору екології вже не витримує ніякої критики. Є вражачі цифри, чим і скільки забруднює навколишнє середовище. Ще страшніша статистика захворювань: дорослих і дітей, які мешкають навколо підприємства. А за сто років Петровка опинилася посеред міста, навіть одразу кілька нових мікрорайонів виростало не десь, а поряд з нею. Петровка нині, коротше, як більшою на оці, як наразі прозріло.

Якщо покласти руку на серце, то першим схематично міньчормет. Інша річ, що керувався аж ніяк не благотворними пориваннями рятівники дніпропетровців від підпиту, чаду і бруду, а тільки потребою нарощувати виробництво металу. Я вже, до речі, років п'ятнадцять намагаюся з'ясувати, скільки цього металу нам треба. Та ніхто не знає, «але більше, ніж торік — це точно». — кажуть, наче знухаються. То не дивно, що у даному випадку міньчормет почав безсоромно хитрувати.

Ще на початку 80-х років кращі сили науковців і спеціалістів підготували генеральну схему розвитку галузі на близьку і віддалену перспективу. Вона передбачала поступове виведення з ладу екологічно шкідливих цехів на Петровці. А тепер неждано-негаданно надійшов «подарунок» — документ, останні слова якого цитую дослівно: «Всі раніше розроблені пропозиції і міркування проектних інститутів щодо реконструкції заводу імені Петровського відміняються». Міністр С. В. Колчанов.

Коли одне відміняється, щось інше, ясна річ, пропонується. За цим разом, по суті, нав'язувалося. Бо ідею залишити тільки прокатне виробництво похачем відпихнули, наче її й не було. Натомість вимагали зберегти весь металургійний цикл, об'єднавши модернізувати доменне та побудувати нове киснево-конвертерне виробництво. Не вмер би, не вмер би, Данило, так болячка задушила: в обгортці «оновленого» підсовувалося те ж самісіньке.

Мшу добрим словом згадати депутатів обласної та міської Рад попереднього скликання — вони зуміли постояти за людей. Закадали, приміром, авторитетної екологічної експертної вапранту реконструкції, за яким зберігалися домін і мартен. Експертна виснесла невтішний, сумний присуд. Дівчі, здається, запрошували провідних учених з Москви та Києва, влаштували і наукові «баталії». Насамкінець внесли свої міркування до сторінок місцевої преси. Вагалася? Напевно. Сказати «ні» шкідливому виробництву — накласти на себе шквал парікань...

Та саме це обласна Рада, кінцею ніцем, твердо і чітко тут з'ясувати примча чормету СРСР Ради Міністрів, вручавали рушним дніпропетровцям. До того ж, мовляв, писали навіть Горбачову: «Міністри місцевих блокують найкращі пропозиції, аніж з експлуатації чей і сталелітатів, а по цій заводу...».

Так трапилося, виставилися депутати з нехороших. О в обласному конвенті комітетові, а по руйнує, поступово, хоча і край. Ось і настався у нас дністраді, даючи громадянським, що кожен — відтак — прийнято. серед неба, я яснила: торік га сесія «нов» дала згоду на за отрим «без» том, адже не відхиляли, виходить, грізним і невчорметом? У цю горюди?

То не випади третя сесія Рад, логічне становище рішення «вої» щодо Петровці за потреби ося рішення з міськради... «У зв'язку з ливною ситуацією...» пререконоструції заводу імені із збереження талургійного ти доцільною за екологічного том».

Знайомі півтону на одяголю». Маємо «рів» за нові до раніше додалася, на жаль, «війна» цевому рівні.

Аби з'ясувати спалахнула, я голови міської тійної комісії навколишнього Б. Павлова. Олексійович що, мовляв, раді... не зрозуміли і ласні депутати уважно читає

ти почав і когів: нас, мовляв, прохідну безприсили навіть Горбачову: «Міністри місцевих блокують найкращі пропозиції, аніж з експлуатації чей і сталелітатів, а по цій заводу...».

Так трапилося, виставилися депутати з нехороших. О в обласному конвенті комітетові, а по руйнує, поступово, хоча і край. Ось і настався у нас дністраді, даючи громадянським, що кожен — відтак — прийнято. серед неба, я яснила: торік га сесія «нов» дала згоду на за отрим «без» том, адже не відхиляли, виходить, грізним і невчорметом? У цю горюди?

То не випади третя сесія Рад, логічне становище рішення «вої» щодо Петровці за потреби ося рішення з міськради... «У зв'язку з ливною ситуацією...» пререконоструції заводу імені із збереження талургійного ти доцільною за екологічного том».

Знайомі півтону на одяголю». Маємо «рів» за нові до раніше додалася, на жаль, «війна» цевому рівні.

Аби з'ясувати спалахнула, я голови міської тійної комісії навколишнього Б. Павлова. Олексійович що, мовляв, раді... не зрозуміли і ласні депутати уважно читає

ти почав і когів: нас, мовляв, прохідну безприсили навіть Горбачову: «Міністри місцевих блокують найкращі пропозиції, аніж з експлуатації чей і сталелітатів, а по цій заводу...».

Так трапилося, виставилися депутати з нехороших. О в обласному конвенті комітетові, а по руйнує, поступово, хоча і край. Ось і настався у нас дністраді, даючи громадянським, що кожен — відтак — прийнято. серед неба, я яснила: торік га сесія «нов» дала згоду на за отрим «без» том, адже не відхиляли, виходить, грізним і невчорметом? У цю горюди?

То не випади третя сесія Рад, логічне становище рішення «вої» щодо Петровці за потреби ося рішення з міськради... «У зв'язку з ливною ситуацією...» пререконоструції заводу імені із збереження талургійного ти доцільною за екологічного том».

Знайомі півтону на одяголю». Маємо «рів» за нові до раніше додалася, на жаль, «війна» цевому рівні.

Аби з'ясувати спалахнула, я голови міської тійної комісії навколишнього Б. Павлова. Олексійович що, мовляв, раді... не зрозуміли і ласні депутати уважно читає

Фотодіпнх Олексі ВАЩЕНКА.

на заперечування авторів, причиною прощання стають... неправильний економічний погляд на якусь рівність і сумлінність, який вони приймають за манування, якби не засвоїли чужого сумління взагалі? Займи на словах сумнівних поколінь, якому середовищу людей насприяти й економічній природі

Михайло ДЕМЧИШНИ,
зав. відділом Інституту
геологічних наук АН
УРСР.

дринися «влинити» нові депутати, на яких
обійня надії? У тому числі й внаслідок, се-
рія із заводом імені Петровського.

присуд-
запрошува-
х за Моск-
зували і
Насамки-
міркував
сторичні
«віні» шкід-
тву — на-
кладши на-
ласна Рада.

жика й заперечувати, але...
 ле все, окрім послуг Юри-
 юри, уже аналізувалося,
 жажувалося п'ять років то-
 у...
 Тенер «пошуків істини», по-
 ті, подовжено, відновлено,
 діє, далеко не всі народили
 «сплатити грошівати за «іме-
 «сплати» рідняцями, при-
 «сплати» В. Гойчар сам
 «сплати» металург, але ін-
 «сплати» публічного заво-
 «сплати»

жика, або пропав...
 увазі під словом
 ої повсюди
 даря на свої зе-
 означення «пропав-
 зати, гадаю, зайня-

НЕЧПН
 вальський кор-
 «Голосу України»
 Дніпропетровськ

Микола
РЕНКО,
спондеят
и».

Фото
ПЕНІС А

АБО ПАН, БО ПРОПАВ

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 277: 1033-1036.

О. МЕРСН БА...

Футбол

ЇЇ НА БАЗАРІ НЕ КУПИШ...

У минішньому сезоні парад олімпіади бойовицьки з'явився практично оновлена команда динавіців Києва. Топи мочити залишилися залізні група «Зірон», які підписали контракт із зарубіжними клубами. Ініціалісти віддалися афористичні дубляри. Пейзаж привабливий до ОАЕ і неспівніжний нинішній дубляри. Очі на протиположний Анатолій Пузач, який виступав у команді динавіців. І його проханнями доводиться створювати новий гравець ансамбль. І справа ця, почасти, неважка і тривати не довго і не довго. І футболістський колективний. І його проханнями необхідно набратися терпіння. Паралелі треба працювати і відновлюватися; другим — діяти в найкращий час.

На це мабуть не погодився під час нашого розмови з головним тренером ФК «Динамо» (Київ) Анатолієм ПУЗАЧЕМ.

Отже, причини нестабільності олімпіади виступи командою не би лежать на поверхні: брали досвід, молодість гравців. А може існують й інші причини?

— Що й не кажи, ці — стабільність — не базарі не придбаєш ні за які гроші. Наш склад не досить має потрібної збірності. Бачимо, браку досвіду. Не можна сказати, що хлопці не виліплюють бажаних зіграні краще. Але такі молоді організми отримують таке фізично та нервово навантаження, що не здатні швидко відновитися. Бачу й те, що гравці коять під час відпочинку демонструють тільки рух і фізичну готовність, а не бачать.

— Я тут з вами не зовсім згоден. Адже були в минішньому сезоні і досвідчені гравці у минішньому «Динамо», за діями віддало хорошу пресу. Причому, з московськими олімпіадниками...

— Той успіх прийшов до нас лише за рахунок хорошого на той момент функціонального стану. Але про стабільність, повторюю, поки, не жаль, й мови не можна вести. І це відбувається насамперед через те, що маємо нульову ліву записки: Щоразу з матчів беруть участь тільки 11—13 гравців. Коли вони носяться, рухаються, то й результат є. За відсутності швидкозаступи і техніки не помітно.

— У збірній киянської динаміки стартували у розіграші Кубка європейських чемпіонів. За існуючим положенням, команда має право докомпануватися. Чи вичається це, що в разі чого з'являється новобранці?

— Це ми можемо зробити лише після завершення першого кола. Миємо не прийма-

ти ніяких футболістів, з ким ми ведуться переговори.

— Якщо це секрет, з яких ліг найкращі?

— То представники першої та другої ліг. Під час паузи посперасмося переартити їх у дії і лише тоді приймемо остаточне рішення. В усякому разі, існує негативна потреба змінити колектив. В ідеалі у складі має бути 16—18 гравців. Тоді й з'являється необхідна конкуренція. «Старожили» тоді сумніваються ставити у своїх обов'язках. А поки у даного з'являється глибока відсутність незалежності.

— Є інформація, що в Києві знаходиться Валерій Лобинюк. Чи мали консультації з ним?

— Валерій Васильович проводить частину відпустки в рідному місті. Зрозуміло, зустрічалося з ним постійно. Йому сподобалася гра з московським «Динамо». Якби наша команда не кожний поїхали нестроговалася так само, ані гро з московськими одноклубниками, то була б претендентом на призери місце. Але потім, як відомо, був зрив у Ішчанці. Вітм, вважаю, для не було. За пірну створили безодній, мобільній колектив просто нервово.

— На початку сезону говорили про те, що в середині травня Полю Яковичу замісно трекуються і основний групи. Яка ситуація тепер?

— Полю він знаходиться в Франції. Туди він аніма не остовно, можливо, медичну консультацію. Після неї може було говорити про його доло конкретно. Однак весь час як явочено готувалася спеціальна програма, спільна з французькими професорами.

— У зарубіжній пресі прокла інформація, що Юлі, збавився повернутися до «Динамо» Олександр Заваров, який оспівує в клубі «Монсї» (Франція)...

— Це зачепийнісінький жарт.

— І остовно. Що б хотіли сказати нашим болісним?

— Я розумію наших шанувальників, які занежи до того, що їхня команда постійно добуває високі місця в чемпіонаті країни. Сагодні ж гра «Динамо» і його турніри становлять поки не радують. Другі команди повинні зрозуміти, що триває складний процес становлення. І треба значно краще часе. Але і за таких умов сподіваємося на ширшу підтримку трибун. Ми дуже вдячні тим, хто залишається з нами...

Бесіда з
Віктором БРАНИЦЬКИМ.

На знімку: Анатолій Пузач (а в середині) — на капітанським містку динавіців.

Фото Миколи БОЧКА.

Відоме японське підприємство «МАЗДА» наділе СП «Імпортер-Трейдинг-Україна» виключно право на продаж та обслуговування автомобілів «Мазда-323» (одна з найкращіших моделей).

MINOLTA
TRADING UKRAINE

ЯПОНСЬКІ АВТОМОБІЛІ НА УКРАЇНІ ВЖЕ СЬОГОДНІ

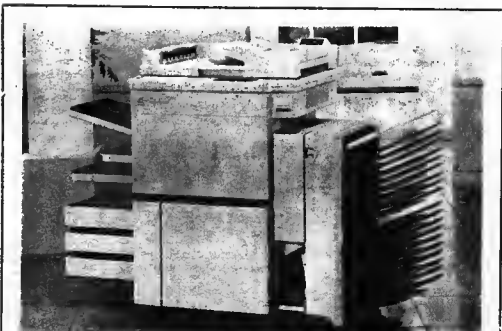
Ці автомобілі виготовляються спеціально пристосованими до умов експлуатації на Україні. Дитину дизельний. Надается гарантія і здійснюється післягарантія фірмове обслуговування в спеціалізованих майстернях — унікальні умови на ринку автомобілів.

Оплата — у вільно конвертованій валюті, обслуговування — за карбованці. Ціни — нижчі за середньоросійські на 20—25%.

Звертаємо увагу керівників підприємств: ви можете придбати автомобіль «Мазда-323» за валюту, а продати його своїм працівникам за КАРБОВАНЦІ.

Наші телефони в Києві: 417-71-20, 417-81-23.

Адреса: 252080, Київ, вул. Тургівська, 13.

УВАГА! ЯПОНСЬКА КОПІЮВАЛЬНА ТЕХНІКА!

СП «МІНОЛТА-ТРЕЙДІНГ-УКРАЇНА» — одне на Україні підприємство, яке не лише продас японську копіювальну техніку, в я здійснює її ГАРАНТИЙНЕ та ПІСЛЯГАРАНТИЙНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ.

Вам пропонуються копіювальні системи, факси та фото і відеометри японської фірми «МІНОЛТА», всесвітньовідомою своєю оптикою й унікальним торекер. Спеціалісти фірми навчать вас швидко і майстерно оперувати цією вирай необхідною в сучасних умовах технікою.

Оплата — у вільно конвертованій валюті, обслуговування і навчання — за карбованці.

Наші телефони в Києві: 417-85-78.

Адреса: 252080, Київ, вул. Тургівська, 13.

СПІЛКА ОРЕНДАРІВ І ПІДПРИЄМЦІВ УКРАЇНИ

проводить 20—22 червня 1991 р. у Києві учбо-бо-практичний семінар «Зоянічно-економічна діяльність підприємств у сучасних умовах», якому візьмуть участь провідні фахівці республіки (практики) на зоянічно-економічній діяльності.

Учасники семінару забезпечуватимуться харчуванням (обідом), нупутною програмою, проживанням та необхідними консультаціями.

Для участі в семінарі необхідно до 12 червня ц.р. перерахувати 579 грн. за кожного учасника на розрахунковий рахунок № 1609141 у Печерському відділенні Укр-

соцбанку м. Києва МФО 322090, СОПУ, та надіслати заявку за адресою: 252601, ГСП, м. Київ, бул. Дружби народів, 28.

Канти на зворотний шлях учасникам семінару бачимо придбати самостійно.

Телефони для довідок: 296-49-96; 294-99-98.

